

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Rechtbank Amsterdam — Výklad článku 45 SFEU, čl. 7 odst. 2 nařízení Rady (EHS) č. 1612/68 ze dne 15. října 1968 o volném pohybu pracovníků uvnitř Společenství (Úř. věst. L 257, s. 2; Zvl. vyd. 05/01, s. 15), článku 71 nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství (Úř. věst. L 149, s. 2; Zvl. vyd. 05/01, s. 35), a článku 65 a čl. 87 odst. 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (Úř. věst. L 166, s. 1; Zvl. vyd. 05/05, s. 72) — Plně nezaměstnaný příhraniční pracovník — Nárok na dávky členského státu bydliště — Pracovník, který si zachoval své osobní a profesní vazby v členském státě, ve kterém byl naposledy zaměstnán a který má v tomto členském státě nejlepší vyhlídky na opětovné zařazení do pracovního procesu — Členský stát, který na základě svých vnitrostátních právních předpisů odmítá tomuto pracovníkovi poskytnout dávky v nezaměstnanosti pouze z důvodu, že má bydliště v jiném členském státě.

Výrok

- Po nabytí účinnosti nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 988/2009 ze dne 16. září 2009, nesmí být ustanovení článku 65 tohoto nařízení vykládána ve světle výše uvedeného rozsudku Soudního dvora ze dne 12. června 1986 ve věci *Miethe (1/85)*. Pokud jde o plně nezaměstnaného příhraničního pracovníka, který si v členském státě svého posledního zaměstnání zachoval osobní a profesní vazby takové povahy, že má v tomto státě nejlepší vyhlídky na opětovné pracovní začlenění, je třeba tento článek 65 chápat v tom smyslu, že takovému pracovníkovi umožňuje se zapsat doplňkově do evidence služeb zaměstnanosti uvedeného státu nikoli za účelem získání dávek v nezaměstnanosti v tomto státě, ale pouze za účelem získání pomoci při hledání nového zaměstnání.
- Pravidla týkající se volného pohybu pracovníků obsažená především v článku 45 SFEU musí být vykládána v tom smyslu, že nebrání tomu, aby členský stát posledního zaměstnání odmítl podle svého vnitrostátního práva přiznat plně nezaměstnanému příhraničnímu pracovníkovi, který má v tomto členském státě nejlepší šance na opětovné pracovní začlenění, dávky v nezaměstnanosti z důvodu, že tento pracovník nemá na jeho území bydliště, jelikož se podle ustanovení článku 65 nařízení č. 883/2004, ve znění pozdějších předpisů, použijí právní předpisy členského státu bydliště.
- Ustanovení čl. 87 odst. 8 nařízení č. 883/2004 je třeba použít na plně nezaměstnané příhraniční pracovníky, kteří vzhledem k vazbám, které si zachovali k členskému státu posledního zaměstnání, pobírají od tohoto státu dávky v nezaměstnanosti na základě

právních předpisů tohoto členského státu v souladu s článkem 71 nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství, ve znění pozměněném a aktualizovaném nařízením Rady (ES) č. 118/97 ze dne 2. prosince 1996 (Úř. věst. L 28, s. 1; Zvl. vyd. 05/03, s. 3), ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 592/2008 ze dne 17. června 2008.

Pojem „nezměněná situace“ ve smyslu čl. 87 odst. 8 nařízení č. 883/2004, ve znění pozdějších předpisů, musí být pojímán z hlediska vnitrostátních předpisů v oblasti sociálního zabezpečení. Je na vnitrostátním soudu, aby ověřil, zda takoví pracovníci, jako jsou M. A. Peeters a J. G. J. Arnold, splňují podmínky upravené těmito právními předpisy pro uplatnění nároku na opětovné vyplácení dávek v nezaměstnanosti, které jim byly přiznány podle uvedených právních předpisů v souladu s článkem 71 nařízení č. 1408/71, ve znění nařízení č. 118/97, které bylo pozměněno nařízením č. 592/2008.

(¹) Úř. věst. C 355, 3.12.2011.

Rozsudek Soudního dvora (čtvrtého senátu) ze dne 11. dubna 2013 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Landgericht Hamburg — Německo) — Novartis Pharma GmbH v. Apozyt GmbH

(Věc C-535/11) (¹)

(„Řízení o předběžné otázce — Nařízení (ES) č. 726/2004 — Humánní léčivé přípravky — Postup pro povolení a registraci — Požadavek povolení a registrace — Pojem léčivých přípravků „vyvinutých“ některým z biotechnologických procesů uvedených v bodě 1 přílohy tohoto nařízení — Postup přebalování — Injekční roztok distribuovaný v lahvičkách na jedno použití, jež obsahují větší množství léčebného roztoku, než je množství skutečně používané pro léčebné účely — Obsah takových lahviček, kterým se na základě lékařského předpisu částečně naplní předplněné injekční stříkačky odpovídající předepsaným dávkám, aniž je léčivý přípravek změněn“)

(2013/C 156/13)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Landgericht Hamburg

Účastnice původního řízení

Žalobkyně: Novartis Pharma GmbH

Žalovaná: Apozyt GmbH

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Landgericht Hamburg — Výklad přílohy nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 726/2004 ze dne 31. března 2004, kterým se stanoví postupy Společenství pro registraci humánních a veterinárních léčivých přípravků a dozor nad nimi a kterým se zřizuje Evropská agentura pro léčivé přípravky (Úř. věst. L 136, s. 1) — Rozsah pojmu „hergestellt“ („vyrobené“), (v české jazykové verzi „vyvinuté“), který je uveden v bodě 1 uvedené přílohy — Případné zahrnutí přelítí tekutého léčivého přípravku z originálního balení do injekcí na jedno použití

Výrok

Takové činnosti, jako jsou činnosti dotčené v původním řízení, pokud nevedou ke změně léčivého přípravku a jsou vykonávány pouze na základě osobních lékařských předpisů na takové postupy, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu, nevyžadují získání registrace podle čl. 3 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 726/2004 ze dne 31. března 2004, kterým se stanoví postupy Společenství pro registraci humánních a veterinárních léčivých přípravků a dozor nad nimi a kterým se zřizuje Evropská agentura pro léčivé přípravky, avšak i nadále se na ně každopádně vztahují ustanovení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/83/ES ze dne 6. listopadu 2001 o kodexu Společenství týkajícím se humánních léčivých přípravků, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/84/EU ze dne 15. prosince 2010.

(¹) Úř. věst. C 13, 14.1.2012.

Rozsudek Soudního dvora (devátého senátu) ze dne 21. března 2013 — Evropská komise v. Italská republika

(Věc C-613/11) (¹)

(„Nesplnění povinnosti státem — Státní podpory — Podpora, kterou Italská republika poskytla ve prospěch vodní dopravy na Sardinii — Rozhodnutí Komise 2008/92/ES, kterým se stanoví neslučitelnost této podpory se společným trhem a navrhuje její vrácení od příjemců — Neprovedení ve stanovené lhůtě“)

(2013/C 156/14)

Jednací jazyk: italština

Účastníci řízení

Žalobkyně: Evropská komise (zástupci: B. Stromsky a D. Grespan, zmocněnci)

Žalovaná: Italská republika (zástupci: G. Palmieri, zmocněnec, ve spolupráci se S. Fiorentino, avvocato dello Stato)

Předmět věci

Nesplnění povinnosti státem — Státní podpory — Nepřijetí ve stanovené lhůtě všech opatření nezbytných pro dosažení

souladu s články 2 a 5 rozhodnutí Komise 2008/92/ES ze dne 10. července 2007 o režimu podpor, který Itálie zřídila ve prospěch vodní dopravy na Sardinii (Úř. věst. 2008, L 29, s. 24) — Požadavek okamžitého a účinného výkonu rozhodnutí Komise — Nedostatečnost řízení o navrácení dotčené protiprávní podpory

Výrok

1) *Italská republika tím, že ve stanovených lhůtách nepřijala všechna opatření nezbytná k tomu, aby příjemci vrátili státní podporu prohlášenou za protiprávní a neslučitelnou se společným trhem článkem 1 rozhodnutí Komise 2008/92/ES ze dne 10. července 2007 o režimu podpor, který Itálie zřídila ve prospěch vodní dopravy na Sardinii, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článků 2 a 5 tohoto rozhodnutí.*

2) *Italské republice se ukládá náhrada nákladů řízení.*

(¹) Úř. věst. C 32, 4.2.2012.

Rozsudek Soudního dvora (čtvrtého senátu) ze dne 11. dubna 2013 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Landgericht München I — Německo) — Karl Berger v. Freistaat Bayern

(Věc C-636/11) (¹)

(„Nařízení (ES) č. 178/2002 — Ochrana spotřebitelů — Bezpečnost potravin — Varování veřejnosti — Uvedení potravin nevhodné k lidské spotřebě, která však nepředstavuje riziko pro zdraví, na trh“)

(2013/C 156/15)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Landgericht München I

Účastníci původního řízení

Žalobce: Karl Berger

Žalovaný: Freistaat Bayern

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Landgericht München I — Výklad článku 10 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 (Úř. věst. L 31, s. 1; Zvl. vyd. 15/06, s. 463) — Působnost *ratione temporis* — Vnitrostátní právní úprava umožňující informovat veřejnost v případě uvedení potravin nevhodné k lidské spotřebě a vzbuzující odpor, která však nepředstavuje konkrétní riziko pro zdraví, na trh.